

τή. Μόνο έπειτα από τρία χρόνια, στα 1888, έγινε γνωστό ότι οι Μαχδιστές τόν εμπλέξαν σε καρτέρα και έσφαξαν όλους τους στρατιώτες και το στρατηγό τους Χίξ!

Μιά ένισχυρος από πεντακόσιους άντρες καταστράφη επίσης. Νικητής και τροπαιούχος ο προφήτης του Σουδάν, εφοδούσε να καταλάβη το Χαρτούμ και ν' άπλώθη στα παράλια της Έρυθράιας...

Η Άγγλική Κυβέρνησις άρχισε ν' απειλείται και ν' αναγκωρίζη ότι δέν μπορούσε να καταστείλη την Αιγυπτιακή επανάστασι. Διέταξε λοιπόν το διοικητή του Χαρτούμ στρατηγό Γόρδωνα να εγκαταλείψη την πόλι.

Τώρα όμως ήταν αδύνατον να βγουν οι Άγγλοι από το Χαρτούμ γιατί θα έφεταν στ' όχλια των άγριων Μαχδιστών... Έκλειστηκαν λοιπόν στο όχυρωμένο Χαρτούμ και άντιστάθηκαν ένα χρόνο. Τέλος, το Γεννάριον του 1885 οι Μαχδιστές έκρινον να μ' έφοδο την πόλι, έσφαξαν τους περισσοτέρους Άγγλους και το στρατηγό τους με τόν άγριότερο τρόπο. Καί επειδή οι Έλληνες του Χαρτούμ είχαν πολεμήσει στις Άγγλικές τάξεις, οι άρτίπιδες τους έσφαξαν κι' αΐτως... Άφσαν όμως μερικώς Ευρωπαίους ζωντανούς, αλλά ότ' αν τους ώδηγησαν μακριά από Μαχδί, ο άρχηγός της έξεγέρσεως τους έπεχόρσε να γίνουν Μωαμεθανοί και να πάθουν γυναικές άράσεις, αδιάφορο άν ήταν παντρεμένοι στην πατρίδα τους... Όσοι επίσης από τους Ευρωπαίους ήταν τεχνίτες, τους άνάγκασε να δουλεύουν στα έργοστάσια κατασκευής πυρομαχικών...

Μεταξύ τών αιχμαλώτων ήταν και ο βαρώνος Σλάτιν, στρατηγός, Αυστριακής καταγωγής, ύπηρετών ως ύποδιοικητής του Χαρτούμ. Λοιπόν, και σ' αυτόν ο φοβερός Μαχδής έβαλε το δόλημα ή να δεχθί το μωαμεθανισμό και μιά Σουδανέζα γυναίκα, ή το θάνατο. Ο Σλάτιν, που ήταν γεννοπαλληκαρο, έπρωτίμως το πρώτο. Έδιδάλεξε όμως μιά από τις εύαιμότερες κοπέλλες του Σουδάν, άραπινά νέα, μόλις 17 έτων, μαύρη και γυαλιστερή σαν έβενος, ή όποια έγινε νόμιμη γυναίκα του, δηλαδή βαρωνίς Σλάτιν, όπως θα την έλεγαν στη Βιέννη. Το περίεργο εινε ότι ο Αυστριακός βαρώνος, μ' όλες τις άπιστίες που τόν έκανε ή Σαλιμάτ (έτσι όνομαζόνταν ή μάχη συζύγου του) με διαφόρους όμορφινές της, την άγάπησε! Και μετά την άτελευτέθειοι του την έπηρε μεθύ του στη Βιέννη, προς άτελειότητα διασχέδαι της Βιεννέζικης άριστοκρατίας.

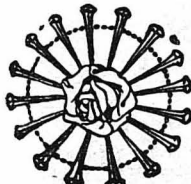
Ο Σλάτιν έγραψε και σπουδαίο σύγγραμμα: «Το Σουδάν διά πυρός και σιδήρου».

Έξωργισμένη φοβερά ή Άγγλία για τά γεγονότα του Χαρτούμ, έστειλε εναντίον τών επαναστατών το στρατηγό Γολσέλεϋ με 12 χιλιάδες άνδρες. Άλλ' ο Μαχδής— που είχε ανακηρύξει πειά το βασίλειό του— χτήθηκε άτυπο αυτοκρατορικά και τή νέα αΐτή άποστολή και την άνάγκασε να ύποχωρήση με πολλές άπολλες...

Έτσι το κράτος της Αιγύπτου περιορίστηκε ως στον πρώτο κατασράχη του Νεϊλου, γιατί από εκεί και κάτω άρχισε το κράτος του Μαχδί!... Οι Άγγλοι έπαυαν κάθε ένόργεια και επειδή στ' κράτος του Μαχδί άρχισαν έσωτερικές γκωίνες, ή Άγγλική Κυβέρνησις παρακολούθησε την κατάστασι, έλπίζοντας στη φθορά, στην άσύνθεσι του νέου κράτους...

Στά 1885 ο Μαχδής πέθανε. Τόν διαδέχτηκε ένας μαύρος όνόματι Άδδουλλάτ, ο όποιος έχτισε νέα προτείνονσα, το «Ουκουμαν, άντικρυ του Χαρτούμ. Άλλ' ο Άδδουλλάτ αυτός δέν έξακοοισε στους Αιγυπτίους το ίδιο νόητρο και σιγά-σιγά το νέο άτελεύθερο κράτος κατέρρευσε και ή Άγγλική κατοχή άπλώθηκε πάλι σε όλη την Αίγυπτο.

Στην «Ακρόπολις» τών έτών εκείνον μπορεί κανείς να διαβάση έντετες περιγραφές της επαναστάσεως του Μαχδί. Υπάρχουν άκόμη άνταποκρίσεις με τόν γενικό τίτλο: «Έλληνες μαχητά εις Σουδάν», ύπογραμμένες με το ψευδώνυμο «Νουθός». Μωαβίονος λοιπόν ότι μωζέ με τόν Κεθιδικό στρατό, δικαιούμενο από το Φαρέτ βέη, πολεμούσαν και άρκετά Έλληνες εναντίον τών επαναστατών. «Ο Φαρέτ βέης, γράφει, εινε άνθηρ γενναίος και πεπειραμένος περιά το στρατιωτικά, αλλά τά λυσάοντα αυτά θηρία, οι Χατάντοβες (φυλή Αιγυπτιακή) κατώθησαν έν ρυτή θραύλαμό διά τών ροσάλων αυτών και τών άνωτιών των να διασάουσι το τετράγωνον εις δύο μέρη και να τό χωρίσουν, κινειόντες και το μόνον πυροβόλο.» Τέλος ο Φαρέτ βέης κατώθησε, καταδιωκόμενος από τους ροσάλοφρούς αυτούς Μαχδιστάς, να ύποχωρήση στην Κασάλα. Διέφυγε όληδη την όλοκληρωτική καταστροφή και αυτό έθεωρήθη... νίκη.

«Έκει, στην Κασάλα — συνεχίζει ο «Νουθός» — συνεχάρη τους στρατιώτες του, διος δε τους διασώθοντας 14 Έλληνες, οι όποιοι έπολέμησαν γενναίως επάνω εις τους ήμιόρους των — οι όποιοι ήσαν γυμνασμένοι να λακτίζουν τους έχθρους — και συνοδεύον-

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΜΙΖΕΡΙΕΣ ΚΙ' ΑΝΑΠΟΙΣΕ

ΓΑΜΠΡΟΙ ΠΟΥ ΜΕΤΑΝΟΙΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΒΟΥΝ ΛΑΣΠΗ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Ένας γάμος στο Μάντσεστερ. Ο γαμπρός χάνει το κουράγιο του. Το κυνηγητό. Ο γαμπρός της Ρουέν. Στο ποτάμι!... Η νύφη ρίχνεται στο νερό. Μερικές βουτιές για έκδικισι και ύστερα στο Δημαρχείο. Σαν... βρεγμένη γάτα! Πώς τόν «ψάρεψε» ή νύφη κ.τ.λ.

Όλοι οι άνθρωποι, όταν πάρουν την άπόφασιν ν' άνοιξουν σπίτι, παντρεύονται και ή ιστορία τελειώνει. Υπάρχουν όμως και άνθρωποι που άσπασίζον και ξεσπασίζον. Πού άλλάζουν γνώμη την τελευταία στιγμή και κιντάνε να ξεφύγουν από το ζυγό του γάμου. Τέτοια περιστατικά συμβαίνον συχνά στην Εύρώπη. Ίδου μερικά έξ αυτών, τά πο χαρακτηρηστικά, πομμένα από Γαλλικά και Άγγλικά περιοδικά:

Στην Άγγλια, στην πόλιν Μάντσεστερ, έπρόκειτο να γίνη ο γάμος ενός νεαρού κυρίου και μιας νεωτάτης δεσποινίδος. Τήν ήμέρα της γαμήλιου τελετής ή συνοδεία είχε φτάσει κιάλας στην εκκλησία, όταν ο γαμπρός, που δέν είχε φαιναται άρκετό κουράγιο για να ύποστη χως το τέλος αυτή τή δομασία, το έβαλε στα πόδια και γόδηξε σε μιά ταβέρνα που βρισκόταν εκεί κοντά!...

Η νύφη και οι συγγενείς της έτρεξαν κατόπι του και άνεκάλυψαν σέ λίγο το καταφύγιό του. Κι' ενώ όλοι οι πελάται της ταβέρνας είχαν ξελαγωθεί στα γέλια, ο δυστυχισμένος γαμπρός ώδηγήθηκε θέλοντας και μη στον τόπο του μαρτυρίου του και... δέθηκε στον ζυγό του γάμου!...

Τά ίδια συνέβησαν και μ' έναν έμπορο από τή Ρουέν της Γαλλίας. Κι' αυτός ο άμοιος τάχως τή τελευταία στιγμή της τελετής, λιποψύχησε, τρομοκρατήθηκε. Και ενώ ή γαμήλιος πομπή διευθύνονταν στη Δημαρχία, μετάνοωσε για την άπόφασιν που είχε λάβει, ξεφύγγε από το μαρτύριο της μηνητής του και άρχισε να τρέχη σαν δαιμονισμένος!... Ολόκληρη τότε ή γαμήλιος συνοδεία, με τή νύφη μακριά, τόν πήρε καταποδι και έτσι άρχισε ένα τρολλό κυνηγητό μέσα στους δρόμους της πόλεως, έως ότου ο φουγάς και οι διωκτά του έφτασαν μακριά στον Σηκουάνα, το ποτάμι που περνάει μέσα από την Ρουέν. Ο δυστυχισμένος νέος, βλέποντας πως δέν τόν έμνε πειά καμιά άλλη διέξοδος, έπεσε μέσα στο ποτάμι κι' άρχισε να κολιμητά για να φτάση στην άλλη όχθη.

Όλοι τότε έμειναν κώκαλο και κανείς δέν τόλμωσε να πέση στο νερό. Μά δέν συνέθη το ίδιο και με τή νύφη. Αυτή, χωρίς να χάση καρ, χωρίς να διασάη καθόλου, έπεσε, όπως ήταν με τά νουμά της, στο νερό! Είτιχως ήταν πεπειραμένη κολιμητήρια, ενώ άντιθέτως ή κολιμητήρια ικανότης του γαμπρού ήταν πολύ μετρια. Έτσι μόρρεσε να τόν φτάση και να τόν άρπάξη από το γιακά!... Τοίμως στην άρχή μερικές βουτιές κ' έπειτα τόν έσυρε στην όχθη, όπου περιμενε ή πομπή. Από εκεί τράβήξαν, μουσκεμένοι καθώς ήσαν, για το Δημαρχείο, όπου και έτελέστη το μυστήριο.

Ο άτυχος γαμπρός ήταν σαν... βρεγμένη γάτα!

Και ή νύφη; Αυτή πειά έλαμπε από ύπερηφάνεια. Είχε... ψαρεψει τόν μέλλοντα σύζυγό της μέσα από το νερό, με κίνδυνο της ζωής της. Τι άλλο ήθελε;...

το από τεραστίους σκόλους, πολεμικούς, οι όποιοι εδάγγαζαν τρομερά! Ο στρατηγός συνεχάρη ξσηφός τους Έλληνες διά την άνδρειαν των.»

Σέ άλλη άνταποκρίσι ο «Νουθός» γράφει τ' ακόλουθα για τόν άρχηγό της επαναστάσεως:

«Ο Μαχδής έμπνείε σεσαμόν άπεριγάρπτον εις τους όπαδούς του, Ζή βασίλικως. Έχει την Αλήην του, τόν Βεζύρην του, ο όποιος εινε Έλλην εκ Λακωνίας, Σταμπουκλάς τ' όνομα, και ο όποιος κατά πολλά εδοθήθησε τους συλλαβανομένους Χριστιανούς και ίδιος έσωσε τάς Γαλλίδας κολοργαίς του Χαρτούμ, τάς όποιάς ύπό σινωδέλαν έστειλε, μέχρσι ότου ξεηραφίσθησαν από τους επαναστάτας.»

